

ŚWIETLIK

PISEMKO KATECHETYCZNE
SZKOŁY PODSTAWOWEJ NR 3 W DARŁOWIE
POD PATRONATEM PARAFII ŚW. GERTRUDY

NR 1 (34)

Adwent 2011

Z Maryją
na adwentowej
drodze oczekiwania
na przyjście Jezusa

Kochani Świetlikowcy!

Witamy po przerwie. Trochę zajęło nam w tym roku przygotowanie pierwszego numeru Świetlika. To za sprawą całkowitej wymiany członków redakcji. Wprawieni już w pracę redakcyjną uczniowie odeszli do gimnazjum. Nowa redakcja składa się wyłącznie z uczniów klas IV, którzy potrzebowali czasu na zapoznanie się z tą pracą. I oto prezentujemy wyniki ich trudnej pracy. Mamy nadzieję, że będziecie zadowoleni. Zapraszamy do czytania!

Adwent

Słowo Adwent - pochodzi od łacińskiego słowa *adventus*, które oznacza przyście. Dla starożytnych rzymian słowo to, oznaczało oficjalny przyjazd cezara. Dla chrześcijan to radosny czas przygotowania na przyście Pana. Jest to okres przypominający oczekiwanie na powtórne przyście Jezusa Chrystusa na końcu czasów. Jednocześnie jest to czas poprzedzający pamiątkę pierwszego przyścia – Wcielenia, znanego pod nazwą narodzin Chrystusa.

W okresie adwentu kapłan zakłada do Mszy świętej ornat w kolorze fioletowym, symbolizującym czas pokuty i przygotowania się do jednego z najważniejszych świąt, czasu pojednania z Bogiem i ludźmi. Adwent to także czas, w którym katolicy mają uświadomić sobie, że oczekują na powtórne przyście Jezusa Chrystusa. Pomimo tego, iż jest to czas radosny (w przeciwieństwie do Wielkiego Postu, w którym co piątek odprawia się Drogę Krzyżową, a co niedziele – Gorzkie Żale), to jednocześnie zaleca się wstrzymywanie od hucznych zabaw i umartwianie się. Kościół propaguje czuwanie, rekolekcje, spowiedź i chwile zadumy na czas Adwentu. No i oczywiście nie zapominamy o codziennych roratach.

Adwent jest także początkiem nowego roku liturgicznego, który jest przeżywaniem zbawczego dzieła Jezusa Chrystusa. Każdy rok liturgiczny przeżywany jest według tematu ustalonego przez Stolicę Apostolską w Watykanie dostosowanego dla Kościoła w Polsce przez naszych Biskupów. Hasłem tego roku jest: **Kościół naszym domem**. Temat ten ma przyczynić się do większego udziału osób świeckich w życiu Kościoła.

Sandra Kur kl. IVB

Ile dni trwa ADWENT?

Bardzo często zastanawiamy się jak długo trwa Adwent. Jedni mówią, że cztery tygodnie; inni mówią o czterech niedzielach; zaś w czekoladowych kalendarzach kupowanych w sklepach zaznaczane są bardzo często 24 dni. Zatem ile tak naprawdę trwa Adwent i kiedy się zaczyna?

Zaczyna się on na cztery niedziele przed Bożym Narodzeniem czyli między 27 listopada a 3 grudnia, kończąc się w dzień Bożego Narodzenia. Trwa od 23 do 28 dni. Stanowi pierwszy okres w każdym nowym roku liturgicznym.

Adwent można podzielić na dwa okresy:

- od początku Adwentu do 16 grudnia - czas szczególnego oczekiwania na powtórne przyjście Jezusa Chrystusa na końcu czasów
- od 17 grudnia do 24 grudnia czas bezpośredniego przygotowania do uroczystości Narodzenia Pańskiego.

Historia ADWENTU

Początki Adwentu łączą się z początkiem obchodzenia przez chrześcijan świąt Bożego Narodzenia około II połowy IV wieku. Pierwsze ślady odkrywamy w liturgii hiszpańskiej i galicyjskiej. Adwent trwał wówczas trzy tygodnie i miał charakter pokutny. W Rzymie ten okres zaczął być obchodzony dopiero pod koniec VI wieku. Adwent miał tu formę radosnego oczekiwania na przyjście Pana, brak postów i innych praktyk pokutnych.

Papież Grzegorz Wielki ujedynolcił zalecenia liturgiczne dotyczące Adwentu. Od tego czasu Adwent trwa cztery niedziele i staje się szczególnym okresem oczekiwania na święta Bożego Narodzenia. Z czasem staje się również czasem oczekiwania na przyjście Chrystusa na końcu czasów. Współczesny Adwent w Kościele katolickim ukazuje postacie Starego i Nowego Testamentu, które nazywane są adwentowymi przewodnikami, ale o tym więcej w kolejnym artykule.

Adwentowi Przewodnicy

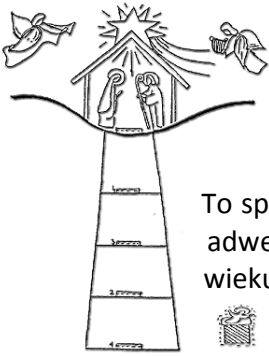
Adwent to symboliczna wędrówka, a jednocześnie oczekiwanie. Wędrujemy przez adwentowe przygotowania i oczekujemy Świąt Bożego Narodzenia i spotkania z Panem Jezusem na końcu czasów. Kiedy czekasz na kogoś dla ciebie ważnego, może trochę się niepokoisz jak przebiegnie spotkanie, ale oczekujesz go z radością. Adwent to czas oczekiwania na przyjście Kogoś dla nas najważniejszego. To czas wędrowania na spotkanie z Jezusem. W każdej wędrówce potrzebujemy jednak przewodnika. Kto może być przewodnikiem w wędrówce przez Adwent? **Dobrze znamy te osoby – są nimi: Maryja, Jan Chrzciciel, prorok Izajasz.**

Najważniejszą przewodniczką w duchowej wędrówce przez adwentowe dni jest Maryja. Maryja Matka Boga, która dzielnie oczekiwała na narodzenie Pana Jezusa. Ona właśnie najlepiej wie i rozumie jak to jest czekać na przyjście Pana Jezusa. Dla Maryi Adwent zaczął się w momencie zwiastowania. Zapewne Maryja nie zrozumiała dobrze słowa zwiastowania przez Archanioła Gabriela, jednakże ta nowina, którą przyniósł Jej anioł, sprawiła Jej wielką radość. Maryja uczy nas dziś, jak z radością przyjmować Boga w swoim sercu.

Drugim przewodnikiem adwentowym jest prorok Izajasz. Izajasz jest prorokiem Starego Testamentu. Urodził się około 765 roku przed Chrystusem. Pan Bóg obdarzył go wielką inteligencją, odwagą, silną wolą i skutecznością w działaniu. Pochodził z dobrej rodziny jerozolimskiej, która zadbała o jego wszechstronne wykształcenie. Powołany na proroka podczas wizji w Świątyni otrzymał bardzo trudną misję wobec swojego narodu. Przede wszystkim nawoływał do poprawy życia, pozostawienia grzechu i zła i powrót do Boga. Przepowiadał on przyjście Mesjasza.

Trzecim przewodnikiem po Adwencie jest krewny Pana Jezusa, syn Elżbiety (krewnej Maryi) i Zachariasza, Jan Chrzciciel. Jan Chrzciciel jest ostatnim prorokiem zapowiadającym przyjście Mesjasza. Jan bezpośrednio przygotowywał lud na przyjście Jezusa. Wiódł on życie pustelnicze i nawoływał: *"Głos wołającego na pustyni: Przygotujcie drogę Panu, Dla Niego prostujcie ścieżki!"* (Mk 1,3). To on ochrzcił Pana Jezusa w rzece Jordan.

Zwyczaje adwentowe

Kalendarz adwentowy

To specjalny kalendarz służący do odliczania dni od pierwszego dnia adwentu do Wigilii Bożego Narodzenia. Pomysł pochodzi z XIX wieku od niemieckich luteranów. Zwyczaj ten znany jest w wielu krajach na całym świecie w rodzinach chrześcijańskich. Obecnie kalendarz adwentowy jest najczęściej robiony przez

dzieci.

Wieniec adwentowy

W niektórych regionach naszego kraju przyjął się zwyczaj święcenia wienca adwentowego. Wykonywany on jest z gałązek iglastych, ze świerku lub sosny. Następnie umieszczone są w nim cztery świece, które przypominają cztery niedziele adwentowe. Świece zapalane są podczas wspólnej modlitwy, Adwentowych spotkań lub posiłków. W pierwszym tygodniu adwentu zapala się jedną świecę, w drugim dwie, w trzecim trzy, a w czwartym wszystkie cztery. Wieniec wyobraża jedność rodziny, która duchowo przygotowuje się na przeżycie świąt Bożego Narodzenia. Zachęcamy także do przygotowania **wieńców adwentowych dla swoich rodzin**. Zostaną one poświęcone 27 listopada na Mszy św. odprawianej o godzinie 11⁰⁰ w kościele św. Gertrudy

Świeca roratka

Świeca zapalana podczas rorat, ozdobiona białą lub niebieską wstęgą, umieszczana jest w pobliżu ołtarza i symbolizuje Najświętszą Maryję Pannę.

Spowiedź adwentowa

Adwent nie ma charakteru pokutnego w takim samym sensie jak Wielki Post. Jest jednak również czasem nawrócenia i pokuty. Warto w naszej polskiej tradycji kultywować niektóre piękne zwyczaje, zwłaszcza udział w roratach; trzeba skorzystać z rekolekcji adwentowych i sakramentu pokuty, przystępować do Komunii św. Możemy też we wspólnocie rodzinnej śpiewać pieśni adwentowe, razem modlić się i czytać Pismo Święte lub książki religijne i na ich temat rozmawiać. Warto też wyciszyć się, zrezygnować choć trochę ze słuchania

muzyki czy oglądania telewizji i w adwencie uczynić więcej dobrego niż to zwykle czynimy.

Dobre uczynki adwentowe

Pobożni katolicy wiedzieli, że trzeba przed Panem stanąć z dobrymi uczynkami, dlatego starano się podczas Adwentu wzajemnie sobie pomagać, szczególnie ludziom starszym i biednym. My także powinniśmy w czasie Adwentu wypełniać dobre uczynki. Będziemy mogli złożyć je Jezusowi w darze na Boże Narodzenie. Symbolem składania dobrych uczynków będzie włożenie odpowiedniej ilości żdźbeł siana – **po jednym za każdy spełniony uczynek** – podczas procesji z darami, która będzie na każdej Mszy roratniej. Możecie także w swoich domach przygotować maleńki żłóbek, do którego podczas wieczornej modlitwy będziecie wkładać żdźbła sianka dobrych uczynków.

Aleksandra Koguciuk kl. IVA

RORATY

Roraty, Msza roratnia — msza wotywna o Najświętszej Maryi Pannie. Nazwa mszy pochodzi od łacińskich słów „rorate caeli desuper” („spuście rosę niebiosa”). Charakterystycznym elementem Rorat jest zapalanie świecy roratniej. W naszych parafiach dzieci przychodzą na roraty z zapalonymi lampionami. Uroczycie wraz z księdzem wchodzimy do kościoła. Nasze lampiony oświetlają kościół, aż do skończenia śpiewu hymnu Chwała na wysokości. Codziennie na zakończenie rorat jest losowanie figurki Dzieciątka Jezus.

Tegoroczne Roraty będą obchodzone pod hasłem: **„Pamiętnik papieskiego Anioła”**. Poprzez spotkania adwentowe będziemy poznawali osobę błogosławionego Jana Pawła II. O życiu i pontyfikacie Ojca Świętego opowiadać nam będzie papieski Anioł Stróż. Zapraszamy wszystkich już od 28 listopada przez cały Adwent od poniedziałku do soboty!!!

Parafia Mariacka o godz. 6⁰⁰

Parafia Św. Gertrudy o godz. 18⁰⁰

Jakub Skrzypczyński kl. IVC, Dawid Schań kl. IVA

Kościół naszym domem

Pod takim hasłem będziemy przeżywać nowy rok liturgiczny, który rozpocznie się wraz z Adwentem. Ten rok ma nam pomóc odkryć nasze miejsce we wspólnocie Kościoła. Szczególnie ważne jest, byśmy odkryli jak ważne dla wspólnoty Kościoła są sprawowane w niej sakramenty. Większość wierzących bez trudu wymienia nazwy kolejnych sakramentów. Większą trudność przysparza im wyjaśnienie czym są poszczególne sakramenty. Dlatego postanowiliśmy w kolejnych numerach Świetlika przybliżyć Wam nie tylko istotę sakramentów, ale także jak są sprawowane.

Sakrament Chrztu Świętego cz. I

Chrzest to pierwszy z siedmiu sakramentów. Chrzest święty jest fundamentem całego życia chrześcijańskiego, bramą życia w Duchu i bramą otwierającą dostęp do innych sakramentów. Jest to sakrament oczyszczający nas z grzechu pierwotnego. Przez chrzest stajemy się dziećmi

Bożymi, otrzymujemy łaskę uświęcającą i zostajemy włączeni do wspólnoty Kościoła.

Są dwie formy chrztu świętego, po przez:

- polanie główki dziecka - stosowane najczęściej,
- zanurzenie dziecka - na uroczystości Wigilii Paschalnej.

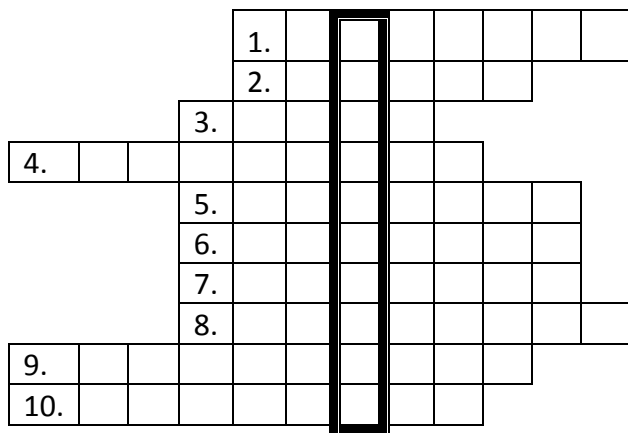

To rodzice proszą o chrzest dziecka zgłaszając się do kancelarii parafialnej swojej parafii. Wówczas odbywa się krótka katecheza chrzcielna dla rodziców oraz wypełnienie stosownych dokumentów. Wtedy też podawane jest imię dziecka. Przynajmniej jedno z imion nadawanych dziecku powinno być imieniem jakiegoś świętego lub błogostawionego, aby miało ono swojego patrona i orędownika u Boga. Rodzice dziecka powinni zaopatrzyć się w rzeczy potrzebne do chrztu: białą szatę i świecę.

Rodzice dziecka wybierają także rodziców chrzestnych, czyli osoby które będą mogły uczestniczyć w pełni w obrzędach chrztu oraz będą wspierać rodziców w staraniach o to, by ich dziecko doszło do wyznawania wiary i wyraziło ją życiem. O tym, kto może zostać rodzicem chrzestnym napiszemy w kolejnym numerze.

BIBLIJNE ŁAMANIE GŁOWY!

Zapraszamy do rozwiązywania krzyżówki. Pomocna będzie umiejętność korzystania z Pisma Świętego. Rozwiązania zapisane na kartce należy złożyć u katechetów do 10 grudnia.

1. Syn Amosa, jeden z adwentowych przewodników (Iz 1,1)
2. Z jego rodu pochodził Józef (Łk 2, 1-4)
3. Prorokini, córka Fanuela (Łk 2, 36-37)
4. Jedno z imion określających Jezusa, które znaczy: „Bóg z nami” (Mt 1, 23)
5. Jako znak nawrócenia i odpuszczenia grzechów głosił go Jan Chrzciciel (Mk 1,1-8)
6. Do tego miasta w Galilei Bóg posłał anioła Gabriela (Łk 1, 26)
7. Z wielbłądziej Jan Chrzciciel nosił odzienie (Mt 3,4)
8. Jan mówił, że nie jest godzien nosić ich Temu, który idzie z nim (Mt 3, 11)
9. Żona Heroda Antypasa, doprowadziła do ścięcia Jana Chrzciciela (Mt 14,1-12)
10. Krewna Maryi, o której mówił anioł podczas zwiastowania (Łk 1, 26-38)